

ἵνα πληρώσω τὸ ὄπλον μου, καὶ ἦσαν ἤδη περίξ ἡμῶν. «Εἰς οὐ-
δὲν χρησιμεύουσιν ἅπαντα ταῦτα.» μοι εἶπεν ὁ Ρόσκος, «μετ' ὁ-
λίγον οἱ ἵπποι θὰ καταβληθῶσιν ἡμεῖς δὲ θ' ἀπολεσθῶμεν».

(Ἐπεται τὸ τέλος.)

ΤΟ ΡΟΔΟΝ.

Τὴν αὐγὴ μὲ τῇ δροσοῦλα ἐξεφύτρωσ' ἓνα ρόδο,
τὴν αὐγὴ μὲ τῇ δροσοῦλα ἐμαράθηκε τὸ ρόδο.

(Βαλαωρ.)

Τὸ ἔαρ ἐξέπνεε καὶ ἡ τελευταῖα του ἔδιδε νέαν ζωὴν εἰς τὴν
φύσιν. Ἐθαλλον τὰ πεδία, οἱ λόφοι, τὰ δένδρα καὶ τὰ δενδρύλ-
λια. Ἡ γλῶσσι εἰσέτι πρὸς τὸ πείσμα τοῦ φλογεροῦ ἡλίου ἐκάλυπτε
τὴν γῆν καὶ παρείχε θέαμα τερπνὸν καὶ εὐάρεστον. Δὲν εἶχε
παύσει τὸ πτηνὸν νὰ κελαδῇ καὶ ὁ ψάλτης τοῦ δρυμοῦ ἔμελλε
τὸ μελαγχολικόν του ᾄσμα διὰ τὸν ἀπερχόμενον Μάϊον. Ἡ αὔρα,
μυροβόλος καὶ θωπευτικὴ διήρχετο διὰ τῶν πυκνῶν κλάδων ψι-
θυρίζουσα τὴν μυστηριώδη γλῶσσαν τοῦ ἔρωτος. Ἡ δρόσος, κρυ-
σταλλώδης, ἐπεκάρθητο κατὰ πᾶσαν πρῶϊαν εἰς τὰ φύλλα καὶ
ἐπέδεικνυεν εἰς τὸν μᾶταιον θνητὸν τὴν ἀληθῆ καὶ φυσικὴν ἀξίαν
τοῦ ἀδάμαντος. Ἡ αὐγὴ δὲν ἀπέκκαμεν ἀνιδίδουσα ἄνθη ποικι-
λόχροα, λαμπρά καὶ εὐώδη.

Ὁ ἥλιος μεγαλοπρεπῆς ἀνῆρχετο ὀπισθεν τοῦ ὄρους καὶ ἔρρι-
πτεν εἰς τὴν κοιλάδα τὰς πρῶτας αὐτοῦ νοχελεῖς καὶ χρυσιού-
σας ἀκτίνας. Τὰ φυτὰ ἠσθάνθησαν τὴν ζωογόνον του χάριν, ἡ-
γέρθησαν καὶ ἠύχαρίστησαν τὸν εὐεργέτην αὐτῶν Φοῖβον. Τὴν
στιγμὴν ἐκείνην πολλὰ ἄνθη ἐγεννήθησαν διὰ νὰ θυμῶσιν τὴν
ἀπέραντον ἔκτασιν τοῦ οὐρανοῦ. Καὶ εἰς ἡνοίγετο κάλυξ καὶ ἐν
προέκυπτε ρόδον περικαλλές. Ἀλλὰ δὲν εὐρέθη ἐν μέσῳ τῆς ἐπι-
τετθευμένης καλλονῆς βασιλικῶς κήπου, ἀλλ' εἶδε τὸ γλυκὺ
τοῦ ὀρίζοντος χρῶμα ἐν μέσῳ ἀνθέων ἐξοχικῶν καὶ ἀγρίας φύσεως.
Ἦτο ὠραῖον· τὸ γαλακτωδὲς αὐτοῦ χρῶμα ἀνταπεκρίνετο πρὸς